

STICHTING RADIOGEMEENTE
PREEK UIT HET CONTACTBLAD JAARGANG 47 NR 1

Schriftlezing:

LUCAS 2 : 40–52

“HET JUWELNKISTJE”

DOOR KLAAS DE BOER

Ja, lieve mensen, het juwelenkistje. Ik heb zo'n sieradendoosje meegenomen. Dit is een geschenk dat we gekregen hebben van iemand waar we veel van hielden. Het is kostbaar voor mijn vrouw. Maar wat is nu een juwelenkistje? In een juwelenkistje bewaar je kostbaarheden, edele dingen: goud, zilver. Dus ook nog onmisbaar. Als je wat nodig hebt, doe je het open en sluit je het daarna weer.

Zo heeft ieder mens in zijn leven een juwelenkistje. Daar bewaar je dus kostbaarheden in, kostbare herinneringen en die stop je weg in het juwelenkistje, het sieradendoosje van je hart. Dat hebben wij vanmorgen gelezen: “Doch Maria bewaarde al die woorden in haar hart.” Dat woord staat in de Bijbel en misschien dat Maria daar wel aan gedacht heeft. “Houdt ze steeds voor ogen,” staat er, “bewaar ze in het diepste van je hart. Ze zijn het leven voor wie ze aanvaarden, sterken heel het lichaam als een medicijn. Waak vooral over je hart, want het is de bron van je leven.” De Bijbel spreekt erover dat je een nieuw hart kunt krijgen, een levend hart.

Nou, lieve mensen, wie wat bewaart, heeft wat in dat juwelenkistje van zijn hart. En wat kun je nu bewaren? De ervaringen die je hebt met Jezus. Wat kun je verder bewaren? Misschien dat je later trouwt en dan die ervaring meeneemt als een kostbaar geschenk en wegstopt in je hart. Maar wat hebben wij nu van de afgelopen tijd bewaard? Het is Kerst geweest, Oud en Nieuw en het is al weer veertien dagen, drie weken 2013.

Heel veel mensen bewaren dingen in het diepste van hun hart. Ik sprak deze week iemand, die het zestig jaar geleden in Zeeland heeft meegemaakt. Achttienhonderd doden... “We waren bang en op de vlucht voor het water.”

Dan praat je ook over 1963. Er waren maar een paar mensen die de Elfstedentocht uitreden. Eén van de mensen die die toertocht uitgereden heeft, heeft deze week verteld hoe dat was. Bevroren ledematen... Ijs op je ogen... Koud... Maar hij bewaart die herinnering als een kostbaarheid in zijn hart.

Wat bewaren wij nu? Misschien een preek die je een keer gehouden of gehoord hebt. Of een ervaring in het geloof. Die neem je mee. Misschien heeft Rob wel eens gespeeld en gezegd: “Toen zat ik er echt in en die piekervaring heb ik weggestopt in mijn hart.” Misschien wel hele dankbare dingen in je leven die je meeneemt en die je wegstopt in dat juwelenkistje van je hart. Wat bewaar je nu voor later?

Maria heeft ook wat bewaard. Goud en zilver zal ze niet gehad hebben om in dat edele sieradendoosje te doen. Nee, het zal gebleven zijn bij kostbare herinneringen, weggestopt in het juwelenkistje van haar hart.

En wat is dan je *hart*? Als je de Bijbel een klein beetje kent, was het hart in het Oude Testament het centrale deel van je bestaan. In feite was het je wezen. En in het Nieuwe Testament is je hart iets wat je aan de Here Jezus kunt geven. Dan wil de Here God in je hart komen. Daar zingen wij van: “Kom in mijn hart, Heer Jezus.”

Maar dat hart van je is ook de commandocentrale van je leven. Dat betekent: vanuit je hart en met je verstand kom je tot denken, kom je tot voelen, kom je tot handelen, kom je tot willen, kom je tot spreken. En je merkt: dat komt uit mijn hart. Je kunt ook luisteren met je hart. De Bijbel zegt: "Vanuit je hart komen de uitgangen van je leven."

Nu is een kloppend hart heel belangrijk, want als dat stopt, ga je dood. Heel veel mensen maken zich nogal druk om hun hart. Die zijn blij dat ze soms een pacemaker of wat anders hebben. Maar ik denk dat je je ook erg druk moet maken om de gezondheid van een geestelijk hart. Dat geestelijke hart moet je bewaken. Daarom mag je ook bidden: "Geef mij, Here God, alstublieft een verstandig hart." En wat doe je dan in je hart? Daar stop je bepaalde dingen in weg. Die bewaar je.

Maar heel veel mensen doen dat niet. Die doen niet aan "hartbewaking". Ze leven maar raak en het leven is fijn en ze pakken nooit de filter van de Bijbel. Nee, het gaat in het leven vaak om de buitenkant. Maar de Here God die vraagt of je je binnenkant laat zien, want uit je hart komt je zijn. Dat moet je je eens even indenken.

Maar Maria bewaarde al die woorden in haar hart. En die heeft wat meegemaakt! Eerst die grote reis naar Bethlehem. Vanaf Bethlehem op de vlucht. In Bethlehem meegemaakt dat die herders kwamen en dat Kind dat geboren werd. En iedereen rondom Jezus verbaasde zich.

Dat gebeurt nu nog. Verbazing kan aan de ene kant *geloof* zijn, dat je dankbaar bent. Maar aan de andere kant kan het ook *ongeloof* zijn, een stukje ergernis. Dan die Maria! Die bewaarde die woorden in haar hart, een hart vol van liefde. Ze bewaarde haar geheim, weggestopt in het juwelenkistje van haar hart. Misschien wel dichtgedaan. Later komt Lucas bij haar en hij vraagt Maria: "Hoe ging dat nu ook al weer?" Dan opent Maria dat juwelenkistje en ze vertelt alles wat ze heeft meegemaakt, ze vertelt alles wat ze met Jezus heeft gedaan. Dan is Lucas er zo van overtuigd dat het uit haar hart komt, dat hij twee keer neerzet: "... doch Maria bewaarde al die woorden in het juwelenkistje van haar hart." En Lucas wordt door die boodschap zo gegrepen, dat hij ontdekt: dat is het enige ware.

Hij heeft de Here Jezus nooit gekend, maar gaat later toch met Paulus op zendingsreis. Die Boodschap van het evangelie heeft hem nooit losgelaten. En hij schrijft het later neer: "Doch Maria bewaarde..." Hij heeft ontdekt dat het te groot is, te machtig en dat het zo geweldig is, dat je dingen wel moet bewaren. Maria bewaarde.... Dan gaat het juwelenkistje weer op slot.

Later komt de crisis als de herders net weg zijn. Dan moet ze met haar Kind Jezus op de vlucht. Weg wezen! Naar Egypte. En als Jezus twaalf jaar is, komt Maria in die moeilijke situatie. Ze ontdekt op dat moment: ik ben Jezus kwijt. En dan? Dan gaat het juwelenkistje van haar hart open: "Wist u niet dat Ik bezig moet zijn in de dingen van Vader?" En ze haalt dat juweel eruit.

Ik weet niet wat u in de toekomst meemaakt. Maar ik weet wel: als je wat bewaart, dat je wat hebt en dat je het juwelenkistje kunt opendoen en zeggen: "Ik heb wat voor later." Je hebt wat achter de hand. Je hebt reserve. Nu, Maria heeft reserve. Als je wat bewaart, kun je ertegen.

Ja, dan is ze Jezus kwijt... Jezus *bar mitswa*, 12 jaar. Ze waren Hem vergeten. Ze dachten dat Hij mee reisde. De feestdagen waren voorbij. Het staat er ook nog bij: Jezus vergeten.

Onze feestdagen zijn ook voorbij. Heeft u Jezus vergeten? Heeft u wel aan Jezus gedacht? Of was het diner goed en het vuurwerk lekker hard en de gezelligheid top, maar heb je Jezus vergeten?

Ze vinden Jezus in de tempel. "Wist u niet dat Ik bezig moest zijn in de dingen van Vader?" Je juwelenkistje open, Maria. Bezig in de dingen van Vader? Welke Vader? Aardse vader? Hij was hen in die tijd onderdanig. Hemelse Vader? Die Boodschap moet de wereld door. En Maria bewaarde het in het juwelenkistje van haar hart.

Haar leven ging verder. Jaren later staat ze bij het kruis van Golgotha. Wat blijft er dan over van die boodschap van de engel: “U is heden de Zaligmaker geboren.”? Wat blijft er over van die boodschap van die engel: “Geboren de Koning.”? Nee, daar hangt Hij aan het kruis te sterven. Maria, wat heb je dan nog aan een bloedende Jezus?

En weer: Maria bewaarde... Ze deed het juwelenkistje open. “Dit Kind is de Man van smarten, de Redder van de wereld.” En het wordt haar tot blijvende zegen. Staat ook in de Bijbel: “Zalig die het Woord van God horen en het bewaren.” Bewaren in het juwelenkistje van je hart.

Tussen de feestdagen in was ik bij ons in het bejaardenhuis. Dat bejaardenhuis heeft ook een afdeling – dat noemen ze *Het Kompas* – met allemaal dementerende mensen. Ik was daar en ik zei tegen de mensen om mij heen: “Zullen we een stukje uit de Bijbel lezen?” “Nou,” zei de begeleidster, “hou maar op, Klaas, het is vandaag niet best met ze allemaal. Ze zitten allemaal een beetje in de stress, dus dat lukt niet.”

Ik keek zo om mij heen en toen zei ik: “Zullen we samen een lied zingen? Een oude Psalm?” Ik begon te zingen: “Geloofd zij God met diepst ontzag...” Weet u wat er gebeurde? Het juwelenkistje van het verleden ging open. Misschien dat ze het vroeger hadden geleerd en niet meer wisten, maar de een na de ander zong met me mee. “Hij overlaadt ons dag aan dag met Zijne gunstbewijzen.”

Toen dacht ik aan het juwelenkistje. Bewaard van vroeger. Er was een man waar ik heel veel mee deed en die vroeg: “Wie ben jij dan?” Hij kende me niet meer. Maar bewaard in het juwelenkistje van zijn hart: “De Heer is mijn Herder.” En wij hebben het uit gezongen: “Daar ruist langs de wolken een liefelijke Naam.” Kunt u zich dan indenken dat ik dankbaar was dat u het zong met uw koor? Dan zie je zo in één keer dat juwelenkistje opengaan en hoor je mensen zingen, die het misschien niet eens meer begrijpen. Maar ze zingen! “Jezus, Jezus, Uw Naam zij d’ eer, want Gij zijt der mensen en engelen Heer.” En je ervaart dat dat juwelenkistje opengaat. Wie wat bewaart, die heeft wat. Niet dicht laten! Zorg dat het open kan. Zo bewaren, dat het niet weg kan, maar dat het wel opengaat.

Want tegenover *bewaren* staat *verliezen*. Dan ben je het kwijt. Nou, je mag je hart verliezen, want we hebben twee gelukkige mensen hier op de galerij zitten die gaan trouwen. Die hebben hun hart aan elkaar verloren. Is toch geweldig? Dus verliezen kan ook positief zijn.

Maar verliezen kan ook heel negatief zijn, zodat je ontdekt: ik ben alles, alles kwijt. Ik ben Jezus kwijt. Dan mag je één ding weten – misschien heb je het nooit beseft – maar dat eerste versje dat je leerde vroeger, bewaard in het juwelenkistje van je hart: “Opent uwe mond – ik moest vroeger altijd van die kleintjes leren – eist van Mij vrijmoedig.” En dan komen ze eruit, uit dat juwelenkistje van je hart. Als je wat bewaart, dan heb je wat.

De Here God wil dat wij zuinig zijn op dat juwelenkistje. Want Hij heeft er alles voor overgehad: Zijn eigen Zoon, Zijn bloed en Hij belooft ook Zijn Geest. Hij zegt: “Je moet het bewaren.” En dat *bewaren* heeft een hele diepe klank, want dan betekent bewaren: *geloven*. Want als je Zijn woorden hoort en ze niet bewaart, dan sta je met lege handen. Het komt erop aan, dat je wat bewaard hebt.

Daarom vanmorgen dat juwelenkistje. Het is handenarbeid, nog mooi ook, helemaal ingelegd. Pootjes eronder, slotje erop. Dan vandaag de vraag naar u toe: wat heeft u in uw hart bewaard? Wat heeft u meegenomen? Als er zorgen komen, als er verdriet komt, als je het niet meer weet, dan bent u Jezus vergeten. Maar.... Jezus vergeet u niet.

En als je het nog niet zeker weet, ga dan maar wat dingen wegstoppen in de diepste roerselen van je hart. Doe het maar op slot, dan kan het niet open. Maar zorg er wel voor dat je het sleuteltje niet kwijt raakt. Want dat sleuteltje heb je nodig om het open te doen. Als dan de zorgen komen, pak je je juwelenkistje van je hart, doet het open en zegt: “Wie wat bewaart, die heeft wat.” Niet vergeten, hè?

O ja, mijn vrouw zei: "Je neemt het wel weer mee terug?" Ik zei: "Ja..." Maar ik hoop dat u uw juwelenkistje meeneemt in uw hart en ik hoop dat dat hart klopt voor Jezus. Dan heb je wat! Dan hebben jullie ook wat. Ja, echt door genade een kind van God. Bewaar het maar in het juwelenkistje van je hart. Amen.